

Mana tēva atmiņu iespaidā

Tumšā ziemas vakarā, sēžot pie sprakstoša ugunskura, mēs ar ģimeni dzērām siltu tēju. Pēc kāda laika tēvs ieminējās, ka pirms trīsdesmit gadiem vēsā ziemas dienā ir sēdējis pie ugunskura ar simtiem nepazīstamu un tajā pašā laikā vienotu cilvēku, cerot atgūt Latvijas neatkarību. Tās bija Barikādes, trešā atmoda, cerība cilvēkiem kļūt neatkarīgiem no padomju lielvalsts.

Tēva atmiņu stāsts sākās ar to, kā divdesmit četru gadu vecumā viņš, gandrīz vai nevienam neko nesakot, nopircis un zem drēbēm apjozis sarkanbaltsarkano karogu, kopā ar draugu devās uz Rīgu. Viņi brauca ar vilcienu, pavisam tukšu un vientuļu. Ceļš bija ilgs, un neviens nezināja, ar ko tas viss beigsies.

Nonākuši Rīgā, draugi devās uz Doma laukumu. Tas notika 17. janvārī, tobrīd tur noteikti bijis vairāk nekā simts tūkstoši cilvēku. Tētim spilgti palicis atmiņā pie Doma baznīcas zemē iespraustais tāds kā dzelzs miets ar asu galu, uz kura visi, kas vēlējās, dūra savas vecās pases un citus dokumentus, tā protestējot pret padomju iekārtu. Naktī cilvēku kļuva mazāk, un mans tētis ar savu draugu pieteicās dežurēt pie ugunskura Nr. 6. Doma baznīcā varēja paēst vai padzert siltu tēju. Apkārtējie cilvēki bija atsaucīgi: nesa segas, šalles, tēju un ēdienu un centās palīdzēt. Ļaudis visu laiku gaidīja jaunumus, klausījās radio un sekoja ziņām. Lai uzmundrinātu cilvēkus, laukumā dziedāja Muktupāvels un Ieva Akurātere. Teātra studijā “Kabata”, kur tētis ar draugu bija iegājuši pasildīties, muzicēja aktieri, ģitāristi.

Barikāžu dalībnieku uzdevums bija aizsargāt Rīgu visiem spēkiem. Bija trīs svarīgākie apsardzes objekti: Doma laukums, televīzijas tornis un Ministru kabinets. Tiem, kuriem bija tāda iespēja, brauca ar savu transportu un veidoja barikādes - no betona blokiem, smagām kravas mašīnām, piekabēm, koka dēļiem, bluķiem. Cilvēki uz maiņām dežurēja gan dienās, gan naktīs. Viss notika bez ieročiem un vardarbības no aizstāvju puses.

Mūsdienās katrs otrs pajautātu - uz ko jūs varējāt cerēt? Bet izrādās, ka, kopā vienoti, mēs esam liels spēks un varam paveikt daudz vairāk, nekā varētu domāt. Kaut gan mans tētis tur bijis tikai diennakti, viņam ir daudz ko atcerēties. Pat neticas, ka mans tēvs piedalījās Latvijas brīvībai tik izšķirīgajos notikumos! Tautai izdevās būt vienotai un stiprai, tāpēc mēs tagad dzīvojam neatkarīgā valstī. Ja cilvēki toreiz neapvienotos, neatbalstītu cits citu, nobītos un necīnītos, tad tagad viss būtu savādāk.

Mūsdienās dažādi skaidro vēstures notikumus, bet es ceru un domāju, ka mūsu paaudze atbalstītu savu valsti un aizstāvētu to tāpat kā mūsu tēvi un vectēvi pirms 30 gadiem.

Madara Suveizda

Špoģu vidusskola, 9.a klase

skolotāja Valentīna Ivanova